

РЕШЕНИЕ

№ 155

гр. гр. Добрич, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20213200500683 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XX от ГПК. Образувано е по въззивна жалба вх. № 8135/21.09.2021 г. на „Водоснабдяване и Канализация Добрич” АД, ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: град Добрич, бул., „Трети март” № 59, срещу решение № 394/08.09.2021 г. по гр. д. № 1510/2021 г. на РС-Добрич, с което се признава за незаконно уволнението на ЕЛ. Б. Н., ЕГН *****, гр. Д., извършено на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ и отменя като незаконосъобразна Заповед № ЛС-17#1 от 15.03.2021 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена от изпълнителния директор на „Водоснабдяване и Канализация Добрич” АД, ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: град Добрич, бул., „Трети март” № 59, и се възстановява ЕЛ. Б. Н., ЕГН *****, гр. Д., на заеманата от нея преди уволнението длъжност „касиер-домакин” в ПСОВ В. към „Водоснабдяване и канализация – Добрич” АД, ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: град Добрич, бул., „Трети март” № 59.

Въззивникът намира решението за неправилно и иска отмяната му с постановяване на ново решение за отхвърляне на искове. Мотивира се с неправилно прилагане на материалния закон и на процесуалния закон по повод преценката на събраните доказателства. Излагат се обстоятелства по същество на спора относно прекратяването на трудовото правоотношение на приложеното основание по чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ – спиране на работата, считано от 17.02.2021 г. Аргументира наличието на хипотезата на чл. 120в от КТ при добросъвестното упражняване на трудовите права и задължения, и обосновава несъгласие с изводите на съда за липсата на осъществено основание по чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ. При условията на чл. 120в

КТ работодателят имал правна възможност да преустанови работата на отделни работници и служители, не бил длъжен да спре работата на звеното или на цялото предприятие.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК писмен отговор по въззивната жалба е подаден от насрещната страна с доводи за неоснователност на жалбата и правилност на решението. Правилно било прието от съда, че основанието по чл.328, ал.1, т.4 от КТ не е налице, тъй като работата на ищцата реално е продължила да бъде изпълнявана от други работници на дружеството. Въззивникът не правел разграничение между това работникът да не изпълнява трудовите си задължения поради реално преустановяване на работата и това да му бъде наредено да не работи при наличие на реален работен процес.

При данни обжалваното решение да е връчено на въззивника на 13.09.2021 г., жалбата се явява подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, отговаря на изискванията на чл.260-261 от ГПК.

По повод жалбата Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства провери обжалваното решение и основателността на исквете, като приема за установено следното:

Атакуваното решение е постановено по предявени от ЕЛ. Б. Н., ЕГН *****, гр.Д., чрез упълномощения адвокат М.Г., срещу „Водоснабдяване и канализация” АД, ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: гр.Добрич, бул.”Трети март” №59, представлявано от управителя инж. Тодор Гикийски, икове по чл.344 ал.1, т.1, т.2 от КТ, а именно: за отмяна като незаконосъобразна на Заповед №ЛС-17#1/15.03.2021г. на изп. директор на ответното дружество, с която е освободена от работа, считано от 16.03.2021г., на основание чл.328, ал.1, т.4 от КТ, т.е. поради спиране на работа за повече от 15 работни дни; за възстановяването и на заеманата преди уволнението длъжност „касиер-домакин ” в ПСОВ В. към ответното дружество.

Няма спор по фактите, установено е и от събраните по делото доказателства, че трудовото правоотношение между страните датира от 1987г., многократно е предоговаряно, по силата на което ищцата е заемала длъжността „касиер-домакин ” на ПСОВ. На 16.03.2021г. на ищцата е връчено предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.328, ал.1, т.4 от КТ - спиране на работата за повече от 15 дни. Със заповед №ЛС-17#1/15.03.2021г. на изпълнителния директор на ответното дружество трудовото и правоотношение е било прекратено на основание чл.328, ал.1, т.4 от КТ, считано от връчването на заповедта, като е разпоредено изплащане на обезщетение за не спазен срок на предизвестие по чл.220 ал1 от КТ. Няма спор и, че заповедта е връчена на 16.03.2021г.

Следователно, упражнено е право на уволнение от страна на работодателя, с писмено волеизявление, обективизирано в Заповед №ЛС-17#1/15.03.2021г., достигнало до адресата на 16.03.2021г.

Спорен в настоящото производство, чийто предмет е очертан с въззивната жалба /доколкото недоволството от атакуваното решение се свежда до несъгласие с извода на

първоинстанционния съд, че не е налице предвиденото в чл.328, ал.1, т.4 от КТ основание за прекратяване на трудовия договор и добросъвестно упражняване на правото на уволнение/, е въпросът дали това право е упражнено добросъвестно при наличието на приложеното основание по чл.328, ал.1, т.4 от КТ- спиране на работата за повече от 15 дни.

Разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 4 КТ не съдържа друго изискване за законност на уволнението, освен да е осъществено спиране на работата и то да е продължило повече от 15 дни. Спирането на работа по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 4 КТ е фактическо състояние, при което работника или служителя не работи и не изпълнява задълженията си по трудовия договор, тъй като извършваната от него работа е спряна за повече от 15 дни. При прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 КТ потестативното право на работодателя се основава на факта на престой (спиране на работата) през определен период от време. Следователно той, като ответник по иска за оспорване на уволнението, следва да докаже този факт.

В процесната уволнителна заповед е налице позоваване на предходна заповед РД-03-30/16.02.2021г.на изпълнителния директор за спиране на работата от 17.02.2021г. Със същата заповед РД-03-30/16.02.2021г. на изпълнителния директор е наредено спирането на работата на ЕЛ. Б. Н. на длъжност касиер-домакин в ПСОВ В., считано от 17.02.2021г. В самата заповед изпълнителния директор се е позовал на разпоредбата на чл. 120в ал. 1 КТ, която предвижда възможността работодателят да преустанови дейността и на отделен работник или служител, без да има пълно преустановяване на работата на неговото предприятие или звеното, където работи, и на решение №325 на Министерски съвет от 14.05.2020г. за обявяване на извънредна епидемична обстановка и решение №72 от 26.01.2021г. на Министерски съвет за удължаване на срока на обявената извънредна епидемична обстановка от 01.02.2021г. до 30.04.2021г. по този начин е посочен и периода на престой.

Няма спор, че за времето от 17.02.2021г. до прекратяване на трудовото и правоотношение ищцата не е изпълнявала трудовите си функции на „касиер-домакин“, които по данни от длъжностната характеристика са се свеждали до отчетническа дейност, т.е. ищцата е била материално-отговорно лице, на което е възложено да събира, съхранява, разходва, отчита парични и материални ценности. Организирането и контролирането на цялостната работа в склада е било нейно задължение. Няма спор и, че ищцата е заемала единствената щатна бройка за длъжността „касиер-домакин“ в ПСОВ В.. Представените складови разписки за заприходяване на материали и искания за отпускане на материали не сочат в периода от 17.02.2021г. до 16.03.2021г. реално да е била спряла дейността на единствената щатна длъжност „касиер-домакин“ в ПСОВ В., заемана от ищцата, да е спряла работата по заприходяване и изписване на материали от склада, която е извършвала ищцата. Две от складовите разписки №06/23.02.2021г., №07/26.02.2021г. сочат и лицето, изпълнявало работата на ищцата - М.М., заемащ длъжността „механик“, посочено и като „приемащо МОЛ“ в заповед №РД-03-44/15.03.2021г. за инвентаризация на складове поради смяна на досегашното МОЛ Е.Н. Б. поради уволнението и. Ответникът и не твърди да е било

преустановено изпълнението на трудовите функции на заеманата от ищцата длъжност, на работата на касиер-домакина, а, че имало прекратяване на работния процес по отношение на ищцата/изявления л.197 от делото на ДРС/ и, че потокът на работа в склада бил минимален/изявления на л.231 от делото на ДРС/. В хода на въззивното производство уточнява и, че е имало служител, който е изпълнявал почти всички дейности, включително някои от задълженията на касиера, но не било назначавано лице на нейната длъжност. При тези данни, обстоятелството, че по нареждане на работодателя ищцата реално не е работила, не осъществява предвиденото в чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ основание за прекратяване на трудовото правоотношение в хипотезата на чл. 120в ал. 1 от КТ, тъй като извършваната от ищцата работа не е спряла, а е спряно по разпореждане на работодателя извършването и от ищцата.

До приемане на новата разпоредба на чл. 120в от КТ в теорията и в съдебната практика се считаше недопустимо обявяването на престой или спиране на работата само за отделен работник или служител. При въведено извънредно положение и по силата на новата разпоредба на чл. 120в от КТ, работодателят може да преустанови дейността и на отделен работник или служител, без да има пълно преустановяване на работата на предприятието или на звеното, където работи, като според нововъведения чл. 267а КТ за времето на преустановяване на работата в случаите по чл. 120в КТ работникът или служителът има право на брутно си трудово възнаграждение. Но, в съответствие с чл. 8, ал. 1 от КТ това право трябва да бъде добросъвестно упражнявано. То е въведено за справяне с породените от извънредната епидемична обстановка затруднения за осъществяване на работата /цялостната на предприятието, на част от него, на отделен служител/, както и за намаляване разпространението на заразата. Както обаче се установи, извършваната от ищцата работа реално не е спряна, а е спряно по разпореждане на работодателя извършването и от ищцата. Функциите и, без значение в какъв обем за хипотезата на чл.328, ал.1, т.4 от КТ, са били поети от друг служител от звеното, дейността по заприхождаване и изписване на материали от склада се е извършвала, което навежда на извод, че възможността по чл. 120в ал. 1 от КТ е използвана от работодателя превратно и с единствената цел да създаде предвидената в чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ предпоставка за прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата на основание, поставящо по-малко формални и процедурни изисквания в сравнение с други законоустановени основания /примерно това по чл.328, ал.1, т.3 от КТ, към което могат да бъдат отнесени изявленията на ответника, че потокът на работа в склада бил минимален/ и защитни норми при тяхното прилагане /най-малко на закрилата по чл.333, ал.1, т. 3 от КТ предвид данните по делото за заболяването на ищцата-диабет/.

По тези съображения и настоящата инстанция приема, че прекратяването на трудовото правоотношение на ищцата на основание чл.325, ал.1, т.4 от КТ е незаконно, респ. предявеният иск за отмяна на уволнението по чл.344 ал.1 т.1 от КТ е основателен. Основателен се явява и обусловеният от него иск по чл.344, ал.1, т.2 от КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „касиер-домакин”в ПСОВ В..

Решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено и с мотивите за

основателност на исковете, към които на основание чл.272 от ГПК настоящата инстанция препраща.

С оглед изхода от спора право на сторени във въззивното производство съдебно-деловодни разноски има въззиваемата страна и такива и се следват в размер на 780лева с ДДС адвокатско възнаграждение, удостоверено с договор за правна защита и съдействие/л.34/, въззивникът, ответник в първоинстанционното производство, няма право на разноски.

С оглед гореизложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 394/08.09.2021 г. по гр.д.№1510/2021 г. на Добрички районен съд.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и Канализация Добрич” АД, ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: град Добрич,бул.„Трети март” № 59, да заплати на ЕЛ. Б. Н., ЕГН *****, гр.Д., сумата от 780лева, представляваща сторени във въззивното производство съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____